

Městský soud v Praze
pracoviště Praha 1, Hybernská 18, PSČ 111 21

Jednací číslo: 9A 103/2012 - 56

Úřad pro ochranu osobních údajů
Pplk. Sochora 727/27
170 00 Praha 7 – Holešovice

Věc:

Žalobce: Státní ústav pro kontrolu léčiv proti žalovanému: Úřad pro ochranu osobních údajů

- žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2012, č.j.: SPR-6781/09-105/NON

Ve shora uvedené věci Vám soud zasílá kopii žaloby a zároveň Vám podle § 74 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), ukládá, abyste do **jednoho měsíce** od doručení této výzvy předložili soudu v originále **úplný spisový materiál**, který se týká správního rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2012, č.j.: SPR-6781/09-105/NON, a to včetně dokladů o doručení rozhodnutí účastníkům řízení.

Spolu se spisovým materiálem zašlete soudu písemné vyjádření k žalobě, a to ve dvojitě vyhotovení (§ 74 odst. 1 s.ř.s.).

Shora uvedená věc byla podle rozvrhu práce přidělena k projednání a rozhodnutí specializovanému senátu 9A. Složení tohoto senátu i senátů zástupců je dáno rozvrhem práce, do kterého lze nahlédnout u zdejšího soudu.

Podle § 8 odst. 5 s.ř.s. účastník nebo osoba zúčastněná na řízení může namítnout podjatost soudce, soudní osoby, tlumočnicka nebo znalce. Námitku musí uplatnit do jednoho týdne ode dne, kdy se o podjatosti dozvěděl; zjistí-li důvod podjatosti při jednání, musí ji uplatnit při tomto jednání. K později uplatněným námitkám se nepřihlíží. Námitka musí být zdůvodněna a musí být uvedeny konkrétní skutečnosti, z nichž je dovozována.

V Praze dne 25. července 2012

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.

Úřad pro ochranu osobních údajů

Úřad pro ochranu osobních údajů, Pplk. Sochora 27, Praha 7, 17000

UOOUX004M8VE

PRŮVODKA ELEKTRONICKÉHO PODÁNÍ

Datum podání: 31.07.2012 16:46:21	EL. PODATELNA: Úřad pro ochranu osobních údajů
Věc: 9A 103/2012-1-4,-56 výzva, žaloba č.l. 1-4 5/9	Identifikátor el. podání: UOOU0C03YBP1
Poznámka: El. podání přijaté dne - 31.7.2012	Předmět: 9A 103/2012-1-4,-56 výzva, žaloba č.l. 1-4 5/9
Odesílatel: Městský soud v Praze, Spálená 6/2, 12000 Praha	Datum doručení: 01.08.2012 07:19:07
E-mail odes.: Městský soud v Praze	Datum ze dne: 31.07.2012 16:46:21
Počet příloh dokumentu: 1	Stav el.podání: Podáno
Seznam el. souborů: 9A_103_2012_5.pdf; TMP45753852ÚOOU_správní_žaloba_2012_fin al.pdf	Datum zpracování: 01.08.2012 07:36:50
Přiděleno: Kancelář nám. a schengen.	Zpracoval: Kratochvílová Monika, Referentka 1
	Výsledek zpracování: podání přijato
	Podpis: Ověřeno
	Ověření: OK
	Datum ověření: 01.08.2012 07:36:50
	Časové razítko: Ověřeno
	Ověření čas. r.: OK
Datum a podpis zpracovatele:	

**Městskému soudu v Praze
pracoviště Hybernská
Hybernská 18
111 21 Praha 1**

Žalobce :

ČR-Státní ústav pro kontrolu léčiv, organizační složka státu, se sídlem Šrobárova 48, 100 41 Praha 10, IČ: 00023817

Žalovaný :

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů, organizační složky státu, se sídlem Pplk. Sochora 27, 170 000 Praha 7

**Žaloba
proti rozhodnutí žalovaného zn. SPR-6781/09-105/NON
ze dne 11. 4. 2012 podle zák. č. 150/2002 Sb.
(soudní řád správní)**

d v o j m o

I.

Žalobce podává tuto žalobu proti rozhodnutí žalovaného, jako odvolacího orgánu, zn. SPR-6781/09-105/NON ze dne 11. 4. 2012 (dále jen „napadené rozhodnutí“ či „prvoinstanční rozhodnutí“), jímž byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“) zn. SPR-6781/09-98 ze dne 6. 2. 2012 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), jako správního orgánu prvního stupně, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 2.000.000,- Kč a dále uložena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1.000,- Kč. Napadené rozhodnutí žalovaného bylo žalobci doručeno dne 12. 4. 2012. Prvoinstanční rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů i napadené rozhodnutí žalovaného o rozkladu nabylo právní moci dne 12. 4. 2012.

II.

Rozhodnutí žalovaného žalobce touto žalobou napadá v celém rozsahu, a to z následujících důvodů:

1) Výrok č. I. prvoinstančního rozhodnutí je stížen vadou, neboť jeho textace a popis skutku nerespektují zákonný požadavek na to, aby popis skutku ve výroku zachycoval pouze to, co správní orgán shledává za protiprávní jednání (naplnění skutkové podstaty správního deliktu), a to dostatečně jednoznačně, určitě, srozumitelně a přesně. Více k tomuto žalobnímu důvodu v části III. ad 1) této žaloby.

2) Závěry napadeného rozhodnutí se zakládají na nesprávné právní kvalifikaci zjištěného skutkového stavu, neboť žalobce se nedopustil porušení hmotněprávních ustanovení zákona č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), či jiných právních předpisů. Žalobce postupoval přesně, jak mu ukládá zákon č. 378/2007 Sb., o léčivech a o změnách některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o léčivech“). Blíže k nesprávné právní kvalifikaci zjištěného skutkového stavu viz část III. ad 2) této žaloby.

3) I pokud by žalobce teoreticky připustil, že se uvedených správních deliktů dopustil, je uložená pokuta zjevně nepřiměřená, přičemž výše uložené sankce není náležitě zdůvodněna v souladu se zákonem o ochraně osobních údajů, správním řádem i současnou judikaturou. Uvedené je dále rozvedeno v části III. ad 3) této žaloby.

V důsledku skutečností popsaných výše v bodech ad 1) až 3) je nutno považovat napadené rozhodnutí a potažmo i rozhodnutí prvoinstanční za nezákonná (vydané v rozporu se zásadou zákonnosti vyjádřenou v § 2 odst. 1 správního řádu), neboť zjištěný skutkový stav byl nesprávně právně kvalifikován, jelikož ke spáchání správních deliktů vůbec nedošlo, v důsledku čehož jsou v rozporu s hmotným právem. Navíc, i kdyby byla pokuta čistě teoreticky uložena po právu, není její výše náležitě odůvodněna a je zcela nepřiměřená.

III.

Ad 1) K vadě výroku č. I. prvoinstančního rozhodnutí:

Ve výroku č. I. prvoinstančního rozhodnutí je uvedeno, že „*Ústav zpracovával bez souhlasu osobní údaje osob... v obou případech v rozsahu identifikační údaje pacienta (číslo pojištěnce nebo jméno, příjmení, datum narození a adresa bydliště), kód zdravotní pojišťovny, identifikace lékárny a údaje o vydaném léčivém přípravku.*“ Vada tohoto výroku spočívá dle názoru žalobce ve

skutečnosti, že textace výroku a popisu skutku nerespektuje zákonný požadavek na to, že ve výroku - pokud tímto dochází ke správnímu trestání - má být skutek popsán tak, aby zachycoval jen to, co správní orgán shledává za protiprávní jednání.

Tato povinnost rozhodujícího správního orgánu je zakotvena v ust. § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“): „Ve výrokové části se uvede řešení otázky, která je předmětem řízení, právní ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno, a označení účastníků podle § 27 odst. 1...“ Požadavek na jednoznačnost, srozumitelnost a určitost výrokové části je dále rozveden v celé řadě judikátů, z nichž žalobce odkazuje alespoň na následující:

nález Ústavního soudu sp. zn.: 2 ÚS 583/2003 ze dne 21. 7. 2004:

„Výrok rozhodnutí přitom obsahuje autoritativní řešení otázky, která je předmětem řízení, kdy v této části rozhodnutí ukládá správce daně povinnosti a zakládá práva, mění právní vztahy nebo je autoritativně deklaruje. Výrok proto musí být po obsahové stránce jasný, srozumitelný, přesný a určitý, aby mohl být závazný a vykonatelný.“

rozsudek Krajského soudu v Plzni sp. zn.: 30 Ca 394/99 ze dne 8. 11. 2001:

„Výrok je tedy náležitostí rozhodnutí, ve kterém správní orgán (zde stavební úřad) vyjadřuje, jakým způsobem v projednávané věci, jež byla předmětem řízení, rozhodl. Z uvedeného důvodu musí být výrok jasný, srozumitelný, přesný a určitý, neboť pouze tato část rozhodnutí je závazná, schopná právní moci a vykonatelná.“

rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 23/2005 ze dne 7. 4. 2006:

„Principy právní jistoty pak vyžadují, aby ten, komu je ukládán trest, neměl naprosto žádnou pochybnost o tom, jakými jednáními naplnil skutkovou podstatu deliktu, o jaký delikt se jedná a na základě jakých pravidel je mu ukládána sankce; pokud pak ohledně výše sankce existuje možnost správní úvahy, je povinností správního orgánu vyrovnat se v odůvodnění s podmínkami, které pro úvahu zákon stanoví, aby soud mohl posoudit, zda meze správní úvahy nebyly překročeny či dokonce zneužity. Tyto požadavky Nejvyšší správní soud dovozuje z čl. 1 a dále čl. 2 odst. 3 Ústavy, podle něž je možno státní moc vykonávat pouze způsoby, které stanoví zákon, čl. 40 odst. 5 Listiny základních práv a svobod (zásada ne bis in idem), čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod (o posuzování trestnosti činu z hlediska časové působnosti norem), čl. 6 odst. 2 cit. Evropské úmluvy upravující procesní požadavky na proces, v němž je komukoliv ukládána sankce za čin, který vnitrostátní předpisy subsumují pod pojem deliktu (ať už trestného činu, přestupku či jiného správního deliktu).“

Ve smyslu výše uvedeného bylo povinností Úřadu vymezit ve výroku pouze osobní údaje, jejichž zpracováním měla být údajně naplněna skutková podstata správního deliktu. V této souvislosti je zcela zřejmé, že osobními údaji nejsou a nemohou být kód zdravotní pojišťovny a identifikace lékárny. Údaje o vydaném léčivém přípravku nelze uvést takto obecně, mohly by být z nich uvedeny jen ty, které ve spojení s konkrétní osobou mohou být za osobní údaje považovány a žádné další. Popis jednání v identifikaci skutku jde nad rámec toho, co by vůbec mohlo být považováno za protiprávní jednání (správní delikt), a v tomto ohledu nemůže obstát.

Touto vadou je stíženo prvoinstanční rozhodnutí, přičemž stejnou námitku vznesl žalobce v rámci svého rozkladu proti tomuto rozhodnutí. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí vadné znění výroku č. 1. napadeného rozhodnutí potvrdil a díky tomu je stejnou vadou stíženo i napadené rozhodnutí. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vyjadřuje v tom smyslu, že se Úřad omezil na obecné konstatování přibližného množství zasažených subjektů údajů. Žalobce však namítá, že tuto část výroku č. 1 nenapadl. Závadnou je následující část výroku : „Ústav zpracovával bez souhlasu osobní údaje osob ... v obou případech v rozsahu ... kód zdravotní pojišťovny, identifikace lékárny a údaje o vydaném léčivém přípravku“. Z této dikce jednoznačně plyne, že žalobce měl zpracovávat bez souhlasu osob osobní údaje, za které žalovaný považuje i kód

zdravotní pojišťovny, identifikaci lékárny a údaje o vydaném léčivém přípravku. Jak je uvedeno výše, tyto informace nepředstavují či nemusí představovat osobní údaje, což činí výrok prvoinstančního rozhodnutí nejasným, nejednoznačným a nesrozumitelným.

Dle ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“) platí: „*Soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí.*“ Žalobce v této části uzavírá, že z uvedených důvodů jsou napadené i prvoinstanční rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost výroku, což lze zhojit pouze jejich zrušením.

Ad 2) Nesprávná právní kvalifikace zjištěného skutkového stavu

Dle právní kvalifikace žalovaného a Úřadu se měl žalobce dále dopustit správního deliktu dle § 45 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů tím, že zpracovával osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů, aniž by byla naplněna některá ze zákonných výjimek ze získání souhlasu ve smyslu § 5 odst. 2 a § 9 zákona o ochraně osobních údajů. Dle výroku potvrzeného prvoinstančního rozhodnutí se měl žalobce dále dopustit správního deliktu dle § 45 odst. 1 písm. h) zákona o ochraně osobních údajů tím, že nepřijal nebo neprovedl opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů.

Žalobce konstatuje, že právní závěry napadeného rozhodnutí a předchozího prvoinstančního rozhodnutí nemají oporu v platné právní úpravě, neboť Úřad a žalovaný aplikovali na posuzované jednání žalobce nesprávné právní normy. Právní výklad, na jehož základě Úřad dospěl k výroku o odpovědnosti za oba uvedené správní delikty, byl žalobcem přesvědčivě a podrobně vyvrácen již v jeho námitkách ze dne 24. 8. 2009, podaných proti kontrolnímu protokolu sp. zn. INSP2-0277/09-40 ze dne 30. 7. 2009. Z těchto námitek vyplývá, že ze strany žalobce nemohlo dojít a nedošlo k naplnění skutkové podstaty žádného z uvedených správních deliktů dle zákona o ochraně osobních údajů, neboť osobní údaje byly v centrálním úložišti zpracovávány na základě a v rozsahu zákonného zmocnění obsaženého v zákoně o léčivech tak, jak je uvedeno v námitkách účastníka řízení. Stejně tak byl žalobcem stanoven účel sběru a zpracování osobních údajů v intencích platné právní úpravy. Protože se jedná o shromažďování a zpracování osobních údajů na základě zvláštního zákona a jím uložené povinnosti, není k němu třeba souhlasu subjektu osobních údajů. Obdobně je nutno odmítnout výrok o odpovědnosti žalobce za správní delikt spočívající v tom, že nepřijal nebo neprovedl opatření pro zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů. I toto tvrzení žalobce vyvrátil již ve svých námitkách proti kontrolnímu protokolu, kde poukázal na skutečnost, že lékárny jsou vedle žalobce samostatnými správci osobních údajů a jako takové jsou samostatně odpovědné za zajištění bezpečnosti zpracování osobních údajů.

Žalovaný a Úřad v napadeném i prvoinstančním rozhodnutí nepřípustně vytrhují ustanovení § 82 odst. 3 písm. d) zákona o léčivech z kontextu a ze souvislosti a organického propojení tohoto ustanovení s dalšími ustanoveními zákona o léčivech, se kterými tvoří určitý celek, a to především s ustanoveními § 6 odst. 1, § 13 odst. 3, § 23 odst. 1, § 77 odst. 1 a zejména pak s ustanovením § 99 odst. 5 zákona o léčivech, které je přímo organickou součástí ustanovení § 82 odst. 3 písm. d) a tvoří s ním společně jednu právní normu. Právě ustanovení § 99 odst. 5 zákona o léčivech ustanovení počítá s tím, že osobní údaje jsou součástí hlášení podávaných provozovateli lékáren, když se v něm upravuje právní režim jejich ochrany.

Zatímco žalobce od počátku posuzování jeho jednání, které je předmětem tohoto řízení, zastává názor, že na základě výše uvedených ustanovení zákona o léčivech byl oprávněn zpracovávat osobní údaje obsažené v hlášeních provozovatelů lékáren bez souhlasu jejich subjektů, žalovaný až do vydání prvoinstančního rozhodnutí zastával právě opačný názor, tedy že žalobce tyto údaje zpracovával bez zákonného zmocnění, pročež byl povinen získat k tomuto předchozí souhlas subjektů těchto údajů. Na straně 9 prvoinstančního rozhodnutí Úřad interpretuje ust. § 5 odst. 2 písm. a) a § 9 písm. c) následovně: „*Z obou ustanovení dle správního orgánu vyplývá oprávnění zpracovávat osobní, resp. citlivé údaje, bez souhlasu subjektu údajů jen tehdy,*

je-li takové zpracování výslovně v zákoně upraveno, anebo tehdy, vyplývá-li takové zpracování jako nezbytný prvek pro splnění jiné zákonné povinnosti správce. Správní orgán je toho názoru, že ze shora uvedených právních předpisů ani jeden případ nevyplývá.“ Úřad zde tedy vyslovil požadavek na explicitní zákonné zmocnění ke zpracování osobních údajů jako předpoklad toho, aby zpracování osobních údajů žalobcem bez souhlasu jejich subjektů bylo právně konformní. Na straně 9 a 10 prvoinstančního rozhodnutí však Úřad tento svůj dosud zastávaný názor zcela popírá, když tvrdí: „Ani z § 99 odst. 5 zákona č. 378/2007 Sb. nelze dle správního orgánu dovodit oprávnění účastníka řízení zpracovávat osobní údaje. Druhá věta tohoto ustanovení pouze konstatuje obecně platnou skutečnost, že na zpracování osobních údajů se vztahuje zvláštní zákon, tj. zákon č. 101/2000 Sb. Formulace první věty uvádí, že po zpracování údajů (poskytnutými lékárnami a distributory) se zveřejňují tak, aby s přihlédnutím k okolnostem nebylo možné určit nebo zjistit, které osoby se tento údaj týká. Uvedené ustanovení upravuje zveřejňování údajů účastníkem řízení, které mu byly poskytnuty distributory podle § 77 odst. 1 písm. f) zákona č. 378/2007 Sb. a provozovateli oprávněnými k výdeji léčivých přípravků podle § 82 odst. 3 písm. d) zákona č. 378/2007 Sb. Výslovně je zde uvedeno, že tyto údaje se poskytují a zveřejňují tak, aby nebylo možné určit nebo zjistit, které osoby se tento údaj týká. Jak je uvedeno již výše, hlášení podávaná podle § 82 odst. 3 písm. d) [ale i § 77 odst. 1 písm. f)] musí být obecně anonymizovaná. V ojedinělých případech, kdy je to s ohledem na okolnosti opodstatněné a nezbytné, je sice možné, že hlášení obsahuje také osobní údaje např. pacienta či jiné osoby, v takovém případě pak ale platí, že účastník řízení musí před dalším zpřístupněním těchto informací osobní údaje odstranit.“ Tento názor potvrdil na str. 14 napadeného rozhodnutí i žalovaný. Úřad i žalovaný tedy tímto konstatováním nově připustili, že obsahem předmětných hlášení mohou být v odůvodněných případech i osobní údaje, což dosud zcela vehementně popírali. Svůj názor tedy žalovaný upravil tak, že pokud by hlášení obsahovalo osobní údaj "s ohledem na okolnosti opodstatněné a nezbytné", nešlo by o porušení zákona. Dle názoru žalobce lze na základě aktuální legislativy buď zpracování osobních údajů provádět (čemuž odpovídá výklad žalobce), anebo je takové provádění absolutně vyloučeno (čemuž odpovídá dosavadní výklad žalovaného). Toto jsou jediné dva přípustné přístupy a žádný jiný nelze akceptovat. Tedy ani názor žalovaného, že v určitých případech to možné je a v určitých nikoli, když všechny případy jsou regulovány stejnou normou. Takový výklad zcela evidentně postrádá prvek právní jistoty, na který dosud kladl žalovaný velký důraz, neboť dle jeho vlastního názoru jde o ochranu základního lidského práva - práva na ochranu soukromí - a jakékoli zásahy do tohoto práva mohou být konstituovány výhradně explicitní vůlí zákonodárce, vyjádřenou v právním předpise zákonné právní síly. Navíc je nutno dodat, že uvedené osobní údaje žalobce nikdy nezpřístupňoval, a jedině záměr dále je zpřístupnit dle citované pasáže napadeného rozhodnutí zakládá nezbytnost jejich odstranění před takovým zpřístupněním. Napadené rozhodnutí si tak v této podstatné části protičeří a zcela popírá argumentaci, o kterou se opírá výrok napadeného rozhodnutí o naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 45 odst. 1 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů. To svědčí o opakované nekonzistentnosti právního názoru žalovaného, která je patrná už od vydání stanoviska Úřadu č. j. VER-6580/08-3/POT ze dne 15. 12. 2008, blíže viz dále. Odůvodnění obou rozhodnutí se tak v tomto světle jeví zmatečným, nekonzistentním a kontradiktorním.

V rozhodnutí o rozkladu žalovaný zastává názor, že „právě v ochraně jedince před zásahem do jeho soukromí spočívá účel zákonné veřejnoprávní ochrany osobních dat, zejména citlivých dat. Jak je dále uvedeno, nic nebrání státu mít přehled o povaze jím hrazených výdajů - konkrétních léčiv a jejich účinků, avšak spojení informace o léčivu s konkrétní osobou v takovém rozsahu je výrazným zásahem do práv jedinců. Zmocnění k takovému zásahu musí být výslovně uvedeno v zákoně, tedy podrobena diskuzi zákonodárce.“ Aplikace takového názoru žalovaného v praxi by vedla ke zcela absurdním důsledkům, neboť by bylo znemožněno poskytování zdravotní péče a s ohledem na současnou právní úpravu by nemohli lékaři předepisovat léčivé přípravky, neboť jaké osobní údaje se při předepisování léčivých přípravků zpracovávají, zákon vůbec neupravuje a veškerá úprava této problematiky je ponechána vyhláškou č. 54/2008 Sb., o způsobu předepisování léčivých přípravků, údajích uváděných na lékařském předpisu a o pravidlech používání lékařských předpisů, ve znění pozdějších předpisů. Žalovaný tedy svým dogmatickým lpěním na jím zastávaných názorech a nekritickým povýšením ochrany osobních údajů nad ochranou veřejného zdraví by dokonce znemožnil, aby lékař mohl předepsat pacientovi lék, který potřebuje.

V souvislosti s právní kvalifikací zjištěného skutkového stavu je třeba zdůraznit, že v dříve vydaném stanovisku Úřadu č. j. VER-6580/08-3/POT, vydaném dne 15. 12. 2008, se Úřad jednoznačně vyslovil tak, že žalobce je oprávněn zpracovávat osobní údaje bez souhlasu subjektu údajů v režimu § 5 odst. 2 písm. a) a § 9 písm. c) zákona o ochraně osobních údajů, a rovněž se striktně vyslovil tak, že provozovatelé lékáren se považují za správce osobních údajů a nikoliv za pouhé zpracovatele činní zpracování pro správce. V tomto stanovisku Úřadu je totiž výslovně uvedeno cit.: „Provozovatelé lékáren jsou správci osobních údajů a dle § 5 odst. 2 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. provádějí zpracování nezbytné pro dodržení právní povinnosti správce, a současně jsou oprávněni vzhledem k charakteru své činnosti, zpracovávat citlivé údaje dle § 9 písm. c) citovaného zákona. V postavení správce je i SÚKL, protože i tento subjekt provádí zpracování osobních údajů v režimu § 5 odst. 2 písm. a) a dle § 9 písm. c) zákona č. 101/2000 Sb.“. Takto vyslovený právní názor Úřadu žalobce ve svém následném jednání respektoval a řídil se jím. Původně právní kvalifikace předmětného skutkového stavu Úřadem tedy byla správná a Úřad ji radikálně změnil, a to až do jejího úplného protikladu, teprve v průběhu kontroly.

V této části žaloby se tedy žalobce plně odkazuje na své námitky ze dne 24. 8. 2009, podané proti kontrolnímu protokolu sp. zn. INSP2-0277/09-40 ze dne 30. 7. 2009, které jsou jednou z příloh k této žalobě. Z námitek vyplývá, že žalobce se žádného ze správních deliktů stanovených v prvoinstančním rozhodnutí nedopustil.

Na základě skutečností uvedených v námitkách žalobce ze dne 24. 8. 2009 je zřejmé, že žalovaný i Úřad posuzované jednání účastníka řízení nesprávně právně kvalifikovali, tj. zjištěný skutkový stav subsumovali pod nesprávné právní normy, což je důvodem pro zrušení napadeného i prvoinstančního rozhodnutí v řízení o této žalobě.

Ad 3) Nedostatečné zdůvodnění výše uložené sankce a její nepřiměřenost

Vzhledem ke skutečnostem uvedeným v části ad 2) této žaloby je žalobce přesvědčen o tom, že ke spáchání žádného správního deliktu dle zákona o ochraně osobních údajů z jeho strany nedošlo, tudíž není na místě ani uložení jakékoli sankce a jsou splněny podmínky pro zrušení prvoinstančního i napadeného rozhodnutí. Pokud by však žalobce pouze teoreticky připustil, že jsou dány podmínky pro uložení pokuty dle závěrů prvoinstančního i napadeného rozhodnutí, pak výše uložené pokuty je zjevně nepřiměřená a ve smyslu § 46 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů nedostatečně zdůvodněná.

Původním rozhodnutím žalovaného, které bylo zrušeno rozsudkem Městského soudu v Praze čj. 7A 110/2010-34-42 ze dne 29. 6. 2011, byla žalobci uložena sankce ve výši 2.300.000,- Kč. Nyní vydaným prvoinstančním rozhodnutím, následně potvrzeným napadeným rozhodnutím, byla žalobci uložena sankce ve výši 2.000.000,- Kč, tedy jen o pouhých cca 13 % méně než činila pokuta uložená dříve. Přitom byl žalovaný citovaným rozsudkem soudu zavázán místo tří správních deliktů se zabývat pouze dvěma eventuálními správními delikty, když žalovaný v dřívějším rozhodnutí porušil zásadu dvojího přičítání. Dále žalovaný neměl nadále jakožto přitěžující okolnost spáchání protiprávního jednání hodnotit jednání žalobce jako jednání bez jakéhokoli zmocnění, ale toliko jako překročení oprávnění ke zpracování dat pacientů, u kterých jsou závažnost a společenská škodlivost nižší, než by tomu bylo u jednání bez jakéhokoli zmocnění. V neposlední řadě žalovaný měl v intencích rozsudku Městského soudu v Praze náležitě zhodnotit vydání jeho stanoviska sp. zn. VER-6580/08-3/POT, a to jako polehčující skutečnost při určení výše trestu, když jím byl žalobce utvrzen o zákonnosti jeho jednání. Shrňme-li tato tři závažná pochybení při určení výše sankce, kterých se žalovaný dopustil v rámci dřívějšího soudem zrušeného rozhodnutí a která vesměs poškozovala žalobce, je nanejvýš zřejmé, že nově ukládaná pokuta, když by se vskutku žalobce protiprávního jednání dopustil, by neměla činit plných cca 87% výše pokuty původní. Požadavek na rozsah zdůvodnění výše uložené pokuty je dán ustanovením § 46 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů takto: „*Při rozhodování o výši pokuty se přihlíží zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání a k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno.*“ Jedním z důvodů, proč bylo

předchozí rozhodnutí žalovaného Městským soudem v Praze zrušeno, bylo nedostatečně odůvodnění výše uložené pokuty, neboť žalovaný nepostihl všechna zákonem vyžadovaná kritéria. V rozsudku Městského soudu v Praze sp.zn. 7A 110/2010-34-42 ze dne 29.6.2011 bylo výslovně uvedeno cit.: „Dle § 46 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů při rozhodování o výši pokuty se přihlíží zejména k závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání a k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno. Jelikož dané ustanovení obsahuje slovo „zejména“ jedná se o demonstrativní výčet kritérií, ke kterým je povinen správní úřad při určení výše trestu přihlídnout (2 As 47/2009 – 92, 6 As 34/2008 – 54)...“.

Prvoinstanční rozhodnutí Úřadu však obsahuje v odůvodnění výše pokuty následující pasáž: „Ani způsob protiprávního jednání účastníka řízení správní orgán nevyhodnotil jako přitěžující nebo polehčující okolnost. Účastník řízení se správního deliktu dopustil jednáním, které je popsáno ve výroku, tj. shromažďováním osobních údajů v centralizované, automatizované databázi, což je v zásadě obvyklý způsob, kterým je zákon č. 101/2000 Sb. porušován běžně. K uvedenému kritériu proto správní orgán při úvaze o výši sankce nepřihlížel.“ Úřad na tomto místě prvoinstančního rozhodnutí tak zcela otevřeně prohlásil, že opět nepřihlédl ke všem kritériím, jak mu to uložil Městský soud v Praze. Při úvaze o výši sankce je třeba přihlídnout bez rozlišení ke všem kritériím a v rozporu s tím je v prvoinstančním rozhodnutí deklarováno a doslova přiznáno, že tak postupováno při této úvaze nebylo. V napadeném rozhodnutí žalovaného je pak uvedena argumentace, která tuto vadu prvoinstančního rozhodnutí neodstraňuje, jen ji účelově obhájí a bagatelizuje. Následkem této vady je opět nepřezkoumatelnost výše sankce a tedy i celého správního rozhodnutí.

V prvoinstančním rozhodnutí Úřadu je uvedeno cit.: „Správní orgán dále oproti prvnímu rozhodnutí ve věci (z důvodů uvedených výše) vypustil konstatování správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. a) zákona č. 101/2000 Sb. a tuto skutečnost proto také zohlednil snížením pokuty.“ I pokud by Úřad skutečně snížil pokutu v důsledku vypuštění konstatování správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, nelze jen obecně a nekonkrétně konstatovat, že „tuto skutečnost proto také zohlednil snížením pokuty“, ale měl by s ohledem na rozsudek Městského soudu v Praze uvést, kolik toto snížení konkrétně činilo s řádným odůvodněním výše takového snížení, aby jeho rozhodnutí mohlo být přezkoumatelné.

Nedostatek důvodů stanovení konkrétní výše sankce v odůvodnění napadeného i prvoinstančního rozhodnutí a nepřiměřenost uložené sankce tak má znovu za následek nepřezkoumatelnost napadeného i prvoinstančního rozhodnutí a je sám o sobě důvodem pro zrušení těchto rozhodnutí na základě této žaloby.

IV.

Na základě shora uvedených skutečností je zřejmé, že žalobci svědčí žalobní legitimace podle ustanovení § 65 zák.č. 150/2002 Sb.

Vzhledem k tomu, že napadeným rozhodnutím žalovaného bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vzhledem k tomu, že tato rozhodnutí jsou obsahově, včetně použité právní argumentace totožná, žalobce navrhuje, aby soud v případě zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného rozhodl též o zrušení rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které předcházelo vydání touto žalobou napadeného rozhodnutí, a to s poukazem na § 78 odst. 3 zák. č. 150/2002 Sb.

V.

S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby soud vydal tento rozsudek: „Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů zn. SPR-6781/09-105/NON ze dne 11. 4. 2012 a rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů zn. SPR-6781/09-98 ze dne 6. 2. 2012 se zrušují a věc se vrací Úřadu pro ochranu osobních údajů k dalšímu řízení.“

V Praze dne 7. června 2012

MUDr. Pavel Březovský, MBA
ředitel Státního ústavu pro kontrolu léčiv

Přílohy :

1. *rozhodnutí žalovaného zn. SPR-6781/09-105/NON ze dne 11. 4. 2012,*
2. *rozhodnutí správního orgánu 1. stupně zn. SPR-6781/09-98 ze dne 6. 2. 2012,*
3. *kontrolní protokol sp. zn. INSP2-0277/09-40 ze dne 30. 7. 2009,*
4. *námítky proti kontrolnímu protokolu sp. zn. INSP2-0277/09-40 podané dne 24. 8. 2009,*
5. *rozklad žalobce proti rozhodnutí správního orgánu 1. stupně ze dne 16.2.2012.*